

tager sin Begyndelse fra Udvalgets Side. Disse Bemærkninger skulle blive ganske korte. Den første af dem skal da være en Tak til Udvalget, fordi det i Hovedsagen har tiltraadt Lovforslaget, saaledes som det er forelagt, og da navnlig for Udvalgets Udtalelse straks i Betænkningen, hvor det erkender, at den bestaaende Ordning er uretfærdig. Det er hele Udvalget, der enstemmigt erkender det, at den bestaaende Ordning er uretfærdig, og det har efter min Mening ikke lidt at sige, at alle Partier, baade Venstre og Højre, Socialdemokrater og Moderate med Enstemmighed fordømme den bestaaende Tilstand og dermed i Virkeligheden erkende, at Lovforslaget har været en Nødvendighed, at det ikke har været, hvad man kalder en sygelig Trang til Forandring, som har dikteret Regeringens Optræden her, men at virkelig Nødvendigheden har været for det Skridt, Regeringen har gjort.

Dernæst glæder jeg mig over den enstemmige Erkendelse, fordi der i denne enstemmige Erkendelse jo maa følge en Opfordring fra Udvalget til Rigsdagen om ikke at tabe Lysten, ikke at holde op, inden man virkelig har faaet en tilfredsstillende Ordning paa dette Omraade. Folketinget har hermed, forudsat at Tinget slutter sig til Udvalget, erkendt, at det ogsaa paahviler Rigsdagen at arbejde hen til en anden Ordning. Dette paaskønner jeg meget, thi jeg tror, at baade Staten og Kirkensamfundet trænge til en ny Ordning. Jeg er enig med Udvalget i dets Udtalelser om en Ordning, hvorved baade Kirke og Stat blive befriede for hinanden i denne Sag, Kirken saaledes, at den kan staa med sine Tilbud her paa dette Omraade, ligesom den staar paa andre Omraader med sine frie Tilbud til Menighedens Medlemmer, og Staten saaledes, at den kan være sikker paa, at de Forbindelser, som den giver sit Minde til, og som den er villig til at godkende, ogsaa finder Godkendelse hos dens Embedsmænd. Forholdet er jo nu saaledes og vil jo ogsaa blive det i Fremtiden, at Staten tillader ikke løse Forbindelser, tillader ikke forargeligt Samliv, men siger til ethvert Par, der vil leve sammen: Skaf de og de Betingelser til Veje — og de ere nærmere nævnte i § 1 ff. — opfyld de og de Forpligtelser, saa godkende vi, Staten, Eders Forbindelse, saa sørgе vi for at hævde Eders Arverettigheder og Eders Børns Arverettigheder, og vi sørgе for Mandens Forsørgelsespligt osv. Og naar et Par har opfyldt disse Betingelser, har skaffet til

Veje, hvad der skal skaffes til Veje, saa sørgе ogsaa Staten for, at Forbindelsen bliver offentlig godkendt. Men Staten maa da ogsaa kræve, at dens Embedsmænd ubetinget godkende, hvad Centraladministrationen har lovet. Det kan ikke ske, uden at man har en fast Ordning paa dette Omraade, og det kan efter min Mening navnlig ikke ske ved den saakaldte fakultative Ordning, som et Mindretal foreslaar her i Betænkningen. Jeg kan ikke tilraade denne Ordning hverken for Kirkens Skyld — og navnlig ikke for Kirkens Skyld — men heller ikke for Statens eller for Borgernes Skyld. Jeg tror, det er heldigst for alle Parter, at Forholdet bliver løst rent og purt, saaledes at der bliver fuldstændig Frihed. Den saakaldte fakultative Ordning har nemlig ikke denne Frihed til alle Sider, som ogsaa Flertallet meget rigtig gør opmærksom paa. Der er jo nemlig ikke noget virkelig frit Valg, naar en Mand, der tilhører Folkekirken eller et af de godkendte Trossamfund, ikke kan vælge kirkeligt Ægteskab, fordi han, hvis han vil det, maaske risikerer at blive afvist Gang efter Gang saa hos en Præst, saa hos en anden; saa har han ikke frit Valg, saa er der ikke Frihed til begge Sider. Staten kan efter min Mening ikke være tjent dermed, og Kirken kan i Virkeligheden heller ikke være tjent med, at man beholder endnu en Sammenblanding, som forvirrer Begreberne paa mange Punkter, og § 20 i sin nuværende Form, som man fra Kirkens Side sætter saa megen Pris paa, og som jeg ogsaa sætter megen Pris paa, vil man ikke kunne beholde under den saakaldte fakultative Ordning.

Den Fare, som man har ment skulde være ved Indførelse af almindeligt borgerligt Ægteskab i Retning af, at Menighedens Medlemmer skulde agte den kirkelige Velsignelse ringe, denne Fare er slet ikke til Stede eller i alt Fald i meget ringe Grad. Jeg skal i den Henseende henvise til, hvad der sker i de Lande ved Siden af os, hvor man har indført det almindelige borgerlige Ægteskab. Jeg skal da navnlig henvise til Sønderjylland, som vel nok er den Del af vore Nabolande, der staar os alle nærmest. Der har man omtrent i en Menneskealder haft denne Ordning, her foreslaas, og der er ikke Tale om, at Befolkningen har forladt Kirken i Henseende til Ægteskabs Indgaaelse. Jeg skal tillade mig ganske kort at nævne nogle Tal fra en Statistik, der findes derover, og som er offentliggjort i „Flensborg Avis“ for 18. December